

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.474/2017/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Borbás Dóra ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű, **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű és **III.rendű felperes neve(címe)** szám alatti lakos III. rendű felpereseknek – a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében – melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Kocsisné dr. Gyuris Ilona ügyvéd által képviselt **Alperesi beavatkozó (címe)** beavatkozott – a Kecskeméti Törvényszék 2017. január 26. napján kelt 7.P.20.811/2013/91. sorszámu ítélete ellen az alperes részéről 96. és 102. sorszámu alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és a II-III. rendű felperesek tartást pótló járadék megfizetésére irányuló keresetét elutasítja.

Az alperest terhelő előlegezett költség összegét 107.610,- (Egyszázhetezer-hatszázöt) forintra, a le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 960.000,- (Kilencszázhatvanezer) forintra leszállítja.

Az állam terhén maradó előlegezett költség összegét 60.530,- (Hatvanezer-ötszázharminc) forintra, a le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 540.000,- (Ötszáznegyvenezer) forintra felemeli.

Az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási költség összegét 380.000,- (Háromszáznyolcvanezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott időtartamban járó késedelmi kamat mértéke a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező.

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg az I-III. rendű felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 210.000,- (Kettőszáz-tízezer) forint másodfokú eljárási költséget, és az államnak – külön felhívásra – 802.300,- (Nyolcszázkettőezer-háromszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A fennmaradó 451.300,- (Négyszázötvenegyezer-háromszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az I. rendű felperes néhai házastársa 2012. április 7-én motorkerékpárral elesett, bal mellkasfelét és bal térdét sértette meg. Családorvosánál április 10-én jelentkezett, aki észlelte, hogy bal lábszára megduzzadt, bőre hűvösebb tapintású, a lábszár hajlító izomzata nyomásérzékeny, visszer rögösödésre utaló tünet (Homans) pozitívítását találta. Mélyvénás rögösödés gyanújával az alperes traumatológiai osztályára utalta be. A szakrendelésen a bal térdkalács felett pörkkel fedett hámfosztást és nyomásérzékenységet észleltek. Rögzítették, hogy a bal lábszár kissé duzzadt, a visszerrögösödésre jellemző Homans tünet ugyanakkor negatív. Ízületi vagy csontsérülést kimutatni nem tudtak, a röntgenvizsgálat negatív eredményt adott. Borogatást, jegelést, fásli viselést, valamint légzőtornát javasoltak azzal, hogy hirtelen fellépő, szűró mellkasi fájdalom, fulladás és nehézlégzés esetén azonnal kontrollvizsgálat szükséges az ambulancián. A felperes házastársa április 13-án kontrollra jelentkezett mellkasi fájdalomra panaszkodva. Az ekkor elvégzett röntgenvizsgálat eredménye negatív, a lábszár területét érzékenynek írták le és hazabocsátották. A néhainál otthonában április 16-án hirtelen nehézlégzés alakult ki, majd keringése összeomlott. A családorvos újraélesztést kezdett, amelyet a kiérkező mentősök folytattak. Ennek eredményeként keringése visszatért, spontán légzése, reflexei azonban nem voltak, így 14 óra 20 perckor felvették az alperesi kórház sürgősségi betegellátó osztályára. Fizikálisan a tüdők felett kevert szörtyzörejt, a bal lábszár kissé duzzadtabb voltát, alacsony vérnyomást, szapora pulzust diagnosztizáltak nála. Az elvégzett laboratóriumi vizsgálat során a visszerrögösödésre utaló leletek pozitív eredményt adtak, a sürgős mellkasi CT-vizsgálat mindkét tüdőverőér törzsének és ágainak vérrögös elzáródását igazolta. A beteg állapota romlott, újraélesztést végeztek, ennek ellenére felvétele napján 16 óra 20 perckor meghalt.

A perben eredetileg csak az I. rendű felperes terjesztett elő keresetet, melyben nemvagyoni kártérítésként 15.000.000,- forint és késedelmi kamatai, valamint járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy orvosai megsértették férjének ellátása során a gondossági mércét, mellyel összefüggésben következett be a halála, aminek következtében sérültek a felperes személyiségi jogai.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ügyben közbenső ítéletet hozott, melyet a Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.544/2014/7. számú jogerős közbenső ítéletével újrászövegezve helybenhagyott és megállapította, hogy az alperes teljes kártérítési felelőssége fennáll a felperes néhai házastársa vonatkozásában elmulasztott vizsgálatok miatt a gyógyulási esély elvételével okozati összefüggésben a felperest ért károkért.

A folytatódó eljárásban – perek egyesítése folytán – immár az I-III. rendű felperesek személyenként 5.000.000 forint nemvagyoni kártérítést és annak késedelmi kamatait, valamint az I. rendű felperes 2012. április 17-től havi 150.000 forint, a II-III. rendű felperesek pedig személyenként 50.000 forint tartást pótló járadékot igényeltek. Hangsúlyozták, a néhai elvesztését nehezen dolgozták fel, különösen a II. és III. rendű felperesi gyermekek. A család megélhetésének biztosítása érdekében az I. rendű felperesre – akinek egészségi állapota nagymértékben romlott – többletterher hárul, életkörülményeik jelentősen negatív irányba változtak. Hozzá tették, a néhai a bejelentett és alkalmi munkáival jelentősen hozzájárult a család jövedelméhez, melytől a káresemény miatt elestek.

Az alperes ellenkérelmében a nemvagyoni kárigényt eltúlzottnak, míg a járadékigényt alaptalannak tartotta. Véleménye szerint a természetes gyászreakción túl elhúzódó pszichés zavar, pszichiátriai betegség egyik felperesnél sem mutatható ki.

A beavatkozó szerint a tartáspótló járadék igényelt összegét a felperesek nem bizonyították, helytelenül számították. Hivatkozott a rPtk. 280. § (3) bekezdésére is, a hat hónapnál régebben lejárt és alapos ok nélkül nem érvényesített részletekre semmiképp sem tartotta megalapozottnak a kereseti követelést.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I-III. rendű felperesek részére személyenként 5.000.000 forint és ennek 2012. április 17-től számított törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte az alperest. Lejárt tartásdíj pótló járadék címén a II. és III. rendű felperesek részére személyenként 2.565.000 forintban és járulékaiban marasztalta az alperest és 2017. február 17-től – folyamatos járadékként – havi 45.000 forintban. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Tekintve, hogy a jogalap a jogerős közbenső ítélet miatt már nem volt kérdéses, a rPtk. 355. §-a alapján vizsgálta a káresemény folytán a felpereseket ért hátrányt. A nemvagyoni kártérítés körében arra a következtetésre jutott, hogy a néhai halálával sérült a felperesek család integritásához, teljességéhez fűződő személyiségi joga. Elfogadta hivatkozásukat arra, hogy jelentős lelki megrázkódtatáson estek át, hiszen az elhunyt érzelmi és anyagi támaszuk is volt. A kirendelt szakértő véleménye alapján megállapította, esetükben a káresemény időpontját követő három és fél év elteltével súlyos gyászreakciók már nincsenek, azonban ilyen viszonylag hosszú időn után is tapasztalható lelki sérülésük. A felperesek között a nemvagyoni kár mértékét nem differenciálta, ennek indoka, hogy az évek múlásával a fájdalom az apa elvesztése miatt kétségtelenül enyhül, azonban a trauma sohasem dolgozható fel teljesen a család részéről. Az összecszerűség meghatározásakor a kialakult bírói gyakorlatot vette alapul.

A járadékigény kapcsán nyomatékosan figyelemmel volt a II. és III. rendű felperesek káresemény bekövetkezésekor életkorára és arra, hogy azóta is eltartásra szorulnak, melynek kötelezettsége teljes mértékben az I. rendű felperesre hárul. Értékelte ezért a néhai okiratokkal kimutatott 2011-es jövedelmét, de bizonyítottan találta alkalmi munkából szerzett keresményét is, életszerűnek ítélve, hogy a család megfelelő eltartása érdekében a családfő kiegészítő tevékenységet végzett. Figyelembe vette egyúttal az I. rendű felperesnek folyósított özvegyi nyugdíjat és a II-III. rendű felperesek árvaellátását.

Nem találta alaposnak az I. rendű felperes járadékigényét, amit azzal indokolt, hogy tartásra nem szorul, 8 órás munkaidőben dolgozik. Ezzel szemben értékelte, hogy a II. és III. rendű felperesek még iskolarendszerű képzésben részesülnek, tartásra szorulnak, a részükre megállapított árvaellátás összege és az egyedül maradt szülő jövedelme együttesen nem éri el azt a mértéket, amelyet a néhai a család életszínvonala érdekében biztosított. Hangsúlyozta, az életszínvonal-romlás számokkal pontosan nem vezethető le.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést elsősorban annak hatályon kívül helyezése, másodsorban részbeni megváltoztatása és az I. rendű felperes nemvagyoni kártérítésének 2.000.000 forintra, míg a II. és III. rendű felperesek esetében személyenként 1.500.000 forintra való leszállítása érdekében, a járadékigények elutasítása mellett. A nemvagyoni kártérítéssel kapcsolatos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a kirendelt szakértő a felpereseknél elhúzódó gyászreakciót nem tapasztalt, sem pszichiátriai, sem gyógyszeres kezelésre nem szorulnak, amit az elsőfokú bíróság nem értékelt kellő súllyal, de azt sem vette figyelembe, hogy az alperes csak a gyógyulási esély elvételével okozati összefüggésben ért kárért felelős, mely esetben a megállapítandó kárösszeg alacsonyabb a bírói gyakorlat szerint. Hangsúlyozta továbbá, a felperesek többszöri felhívás ellenére sem dolgozták ki tételesen a keresetvesztés összegét, nem vezették le a néhai halálát megelőző jövedelmét és a káreseményt követő változást. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság nem adta indokát a járadék meghatározott összegének, egzakt számítás nélkül állapította meg a lejárt összeget. Az ítélet indokolása nem adott számot arról, sem hogy ekörben mely tanúk vallomását milyen mértékben fogadta el, hogyan értékelte.

A beavatkozó csatlakozott az alperes fellebbezési érveléséhez. Hozzátette, az elsőfokú bíróság jogszabálysértően marasztalta az alperest elsőfokú eljárási illetékben.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai folytán való helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **részben alapos**.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által az ítéletének tényállási részében rögzítetteket kiegészíti az alábbiakkal:

Az I. rendű felperes kóros gyászreakciót nem mutat, a gyászt már feldolgozta, de a gyászidőszak az átlagosnál hosszabb lehetett. Férjének halála továbbra is felzaklatja. Kezdetben érzelmi sokkot élt át, lelkileg összeomlott, tompult volt, evési zavara alakult ki. Pszichés károsodása átmeneti jellegű volt, jelenleg már nincs. Korábbi 5 órás munka helyett 8 órában dolgozik. Természetes okú betegsége miatt nehezebben tudja ellátni a ház körüli feladatait.

A II-III. rendű felperesek kapcsolata édesapjukkal nagyon szoros volt.

A II. rendű felperest édesapja halála súlyos csapásként érte, korához képest túl hamar felnőtt szerepbe kényszerült. Pszichiátriai értelemben nem, de pszichológiai értelemben pszichés károsodása kimutatható. A társas, baráti kapcsolatokat kezdetben elutasította, azok most is szűkebb körűek az átlagosnál. Visszahúzóbb lett.

A III. rendű felperesnél már elhúzódó gyászreakció nincsen, pszichés károsodása sincs. A halálesetet követő első évben azonban súlyos gyászreakciót mutató tünetei voltak, az evést elutasította, viselkedése visszahúzóbb lett.

Ahogy az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette, a jogerős közbenső ítélet az alperes kártérítési felelősségét a gyógyulási esély elvételével összefüggésben állapította meg. A gyógyulásra való esély olyan érték, amely a kezelés alatt álló személyéhez kötődik, vagyis személyhez fűződő védett jog, elvesztése vagy csökkenése a kár, ezzel a kártérítési felelősség alapja (hasonlóan: Kúria Pfv.III.20.190/2011/3., Pfv.III.21.311/2011/4.). A bírói gyakorlat szerint a gyógyulási esély elvesztésének vizsgálata nem az okozati összefüggés, hanem a felróhatóság körébe tartozik, de az esély elvesztésénél csak a károkozót terhelő olyan – a gondos magatartás követelményét sértő – tevékenység vagy mulasztás értékelhető, melynek van oksági kapcsolata a bekövetkezett hátrányos eredménnyel, azaz a gyógyulási esély csökkenésével vagy elmaradásával.

A felpereseket megillető kártérítés mértékének (rPtk. 355. § (1), (3) és (4) bekezdések) meghatározása során abból kell kiindulni, hogy a kártérítésnek egy konkrét társadalmi és élethelyzetben kell betöltenie reparációs funkcióját, a károkozó azonban nem kötelezhető a már bekövetkezett kárból nagyobb rész viselésére, mint aminek bekövetkezte a terhére róható. A kártérítési kötelezettség a teljes kár megtérítését jelenti, azonban a méltányosság és – másik oldalról – a mértékletesség mindig vezérlő elve a mérték megállapításának. A vagyoni kártérítés körében éppen ezért csak azokat az indokolt költségeket lehet figyelembe venni, amelyek a káreseménnyel szükségképpen okozati összefüggésbe hozhatók, melyekért az alperes kártérítési felelőssége fennáll. A nemvagyoni kár megtérítése iránti igénnyel kapcsolatosan fontos kiemelni, hogy a nemvagyoni kártérítésnek az adott személy életminőségében bekövetkezett hátrányos változás kompenzálására kell alkalmasnak lennie, legfőbb funkciója az elvesztett életlehetőségeket helyettesítő, az elszenvedett fizikai és lelki terheket kiegyensúlyozó – azok helyett másnemű – előny nyújtása. Mértékének ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mérvű

kedvezőtlen irányú változást idézett elő életminőségében, mennyiben hatott ki a fél életkörülményeire, személyes kapcsolataira. Éppen ezért értékeli az ítélkezési gyakorlat a nemvagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál a károsult személyi körülményeit, életkorát, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménnyel összefüggő jövőbeli helyzetét, azaz a jogsértés súlyát és a következmények súlyosságát, időtartamát. A döntés során azonban nem hagyható figyelmen kívül a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos bírói gyakorlat sem (eBDT 2010.2296. számú döntés). Az igényt érvényesítő jogosultat ért hátrányokat tehát a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján egyes köztudomású és a perben bizonyított tények figyelembevételével gondosan mérlegelni kell, és a hátrányok összevetése útján, a kialakult bírói gyakorlatot is szem előtt tartva kell meghatározni a kárpótlást olyan összegben, amely alkalmas az így felmért immateriális hátrányok hozzávetőleges kompenzálására. A nemvagyoni kártérítés összegének meghatározása ekként sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményének figyelembevételével történik. Mértékének az ítélethozatalkori ár- és értékviszonyok mellett arányban kell állnia a bekövetkezett immateriális hátránnyal (hasonlóan: eBDT 2003.907.). Az előállott és köztudomásúként nem értékelhető hátrányokat – a rPtk. 339. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint – a károsultnak kell bizonyítani.

Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolási részében azzal, hogy közeli hozzátartozó elvesztése esetén elsődlegesen a teljes családban éléshez való jog sérelme alapozza meg a nemvagyoni kártérítés iránti igényt. Az Alaptörvény L) cikke (korábban: Alkotmány 15. §-a) szerint a család intézménye alkotmányos védelem alatt áll, vagyis a család integritásának sérülésével a felpereseknek sérül az a joga is, hogy családon belüli szerepüknek megfelelően éljenek. Ugyanakkor a felperesek nemvagyoni kártérítési igénye valójában a teljes családban éléshez fűződő jog megsértésén túl a kirendelt pszichológus szakértő véleményében rögzített lelki egészség sérelmén, azaz kettős személyiségi jogsérelmen alapul. Ennek megfelelően a nemvagyoni kártérítés mértékét a két sérelem együttes súlyának figyelembevételével kellett megállapítani (hasonlóan: BDT 2005.12.169.).

A felpereseknél nem vitathatóan bekövetkezett a káreseménnyel összefüggésben személyiségük életminőségének hátrányos változása, különösen a halált követő első évben, amit súlyos, az aggálytalan szakvéleményben is rögzített tünetek (pl. evés elutasítása) mutattak. A nemvagyoni kártérítést pedig – ellentétben az alperesi érveléssel – nem csupán a lelki egészség körébe eső gyász és fájdalom, annak elhúzódó, vagy patológiás volta alapozza meg, hanem az is, hogy az I. rendű felperes férjének, a II-III. rendű felperesek édesapjának halálával sérült a felperesek teljes családban éléshez fűződő személyiségi joga (hasonlóan: eBDT2010. 2237.). De a döntés során nem lehet figyelmen kívül hagyni az I. rendű felperes testi betegségét sem, mint mérlegelési szempontot, hiszen a haláleset kapcsán a családon belüli munkamegosztás szükségszerű megváltozása emiatt nyilvánvalóan pszichésen is fokozottan megterhelő lehetett. A II. és III. rendű felpereseknél pedig különös súllyal kell értékelni, hogy a káresemény idején édesapjukkal egy háztartásban éltek, kapcsolatuk szoros volt. Számukra megszűnt az a lehetőség, hogy az apával együtt, egymást kölcsönösen támogatva, abban az apa-gyermek viszonyban élhessenek, amely a család lényegi összetartó ereje. Apjuk elvesztése alapvetően megváltoztatta élethelyzetüket amiatt is, hogy az I. rendű felperes kénytelen volt korábbi munkaidejét meghosszabbítani.

A II. rendű felperes esetében nyomatékosan kellett figyelembevenni, hogy számára az édesapa halála jelentős negatív irányú változást eredményezett, hiszen olyan élethelyzetbe került, mellyel életkoránál fogva nyilvánvalóan nehezebben birkózott meg, átlagos életkörülmények között erre még nem kényszerült volna, gondtalan gyermekkorra tovább tarthatott volna. Jellemére,

személyiségére mindezek a mai napig kihatással vannak, jelentősen befolyásolva életvitelének kialakítását, amely a társadalmi életben való részvételét is meghatározza.

Miután mindhárójuk esetében roppant súlyos volt a halált követő gyászreakció, sokszerű tüneteket produkáltak, evési problémáik lettek, viselkedésük, élethelyzetük jelentősen negatív irányba változott, más-más problémáik alakultak ki, az ítéltábla sem látott indokot a nemvagyonai kártérítés összegének differenciálására.

A nemvagyonai kártérítés mértékének meghatározásánál ugyanakkor mindezeket túl értékelni kellett az alperesi felróhatóság fokát is. Az ítéltábla jelen perben ezt súlyosnak ítélte, hiszen már a családorvos 2012. április 12-i beutalója egyértelműen visszérrögösödés, trombózis gyanúját vetette fel, így az, hogy a beteg állapotára az alperes önmagában a Homans-tünet – háziiorvosi észleléssel ellentétes – negativitásából következtetett, a visszérrögösödés fennálltát nem zárta ki. A szerzett szakértői vélemény nem hagy kétséget afelől, hogy indokolt lett volna UH-vizsgálat elvégzése, ezek negatív eredményének birtokában lehetett volna a háziiorvos által felvetett trombózist megbízhatóan kizárni. Az alperesi felróhatóság mértéke ezzel a mulasztással olyan jelentős fokú, mely az elsőfokú bíróság által meghatározott nemvagyonai kártérítés mérséklését nem indokolja, figyelembevéve a kialakult bírói gyakorlatot is (BH2011. 248., eBDT2012. 2728., eBDT2010. 2298., eBDT2010. 2237., Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.086/2017/11., Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.009/2013/5., Fővárosi Ítéltábla 6. Pf.20.123/2009/8., Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.495/2013/5., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.631/2011/4.).

Alaposnak bizonyult viszont a fellebbezés a tartást pótló járadék körében. Visszaulva a jogerős közbenső ítéletre, a gyógyulási esély elvétele a vagyoni kárigények tekintetében azért lényeges, mert kizárólag a gyógyulási, életben maradási esély elvétele képezheti a kártérítés jogalapját, következésképpen azok a vagyoni károk, melyek a végeredmény, a haláleset miatt, azzal okozati összefüggésben következtek be, nem háríthatók át az alperesre. Az alperes felróható mulasztása ugyanis bizonyos szükséges vizsgálatok elmaradásában jelölhető meg, amellyel oksági kapcsolatban a gyógyulásra, életben maradásra való esély elvesztése áll kárként, nem a halál, mint végeredmény. Ebből következően az alperes károkozó magatartása a felperesekkel, mint hozzátartozókkal szemben sem lehet más, vagyis a jogerős közbenső ítéletben megállapítottaktól eltérő. Ez egyben azt is jelenti, hogy azok a vagyoni károk, amelyek a hozzátartozó halála miatt, azzal következményes kapcsolatban jelentkeztek, nem háríthatók át az alperesre. Természetesen lehet olyan vagyoni kár, amely az alperes felróható magatartása miatti esélyelvétellel áll okozati összefüggésben és mint ilyen kártérítés alapja lehet, azonban a tartáspótló járadék, mint az elhunyt kiesett jövedelmének pótlása kifejezetten a halál bekövetkeztéhez kötődik, ezért az alperesre nem áthárítható. A teljes kártérítés elvén túlmutat, ha ilyen tényállás, felelősségi alap mellett az alperesnek olyan károkat is meg kell térítenie, amelyek nem felróható magatartásával és az ennek kapcsán előállt esély elvételével, hanem a hátrányos eredménnyel okozati összefüggésben keletkeztek. Erre figyelemmel az ítéltábla a II. és III. rendű felperesek tartást pótló járadékra irányuló keresetét elutasította, ennyiben megváltoztatva az elsőfokú döntést.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a rendelkező részben írtak szerint részben, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A II-III. rendű felperesek tartást pótló járadékra előterjesztett keresetének elutasításával módosultak a pernyertességi-pervesztességi arányok (64-36 %), ezért ennek megfelelően döntött az elsőfokú eljárásban felmerült költségek és le nem rótt illeték mértékéről és annak viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint.

Az alperes – elsődlegesen hatályon kívül helyezésre irányuló – fellebbezése 36 %-ban lett eredményes, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesek másodfokú eljárásban

felmerült, ehhez arányosan igazodó, jogi képviselőjükkel összefüggő költségeinek viselésére, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkát is figyelembevéve mérlegeléssel állapított meg.

Az alperes az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 5. § (3) bekezdése ellenére nem igazolta az 5. § (2) bekezdés szerinti illetékmentességét, ezért köteles az első- és másodfokú eljárásban felmerült illeték megfizetésére. A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték alperesi viseléséről ezért az ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján, míg a felperesi peresztességhez igazodó, állam terhén maradó illetékről a 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett, tekintettel személyes költségmentességükre.

Szeged, 2018. január 26.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró